

ÉLETET ADNI A CSODÁKNAK

Van egy láthatatlan határa annak, amikor nem tudjuk, hogy illik-e, szabad-e bármit kérdezni vagy mondani egy olyan nőnek, aki gyermek nélkül éli az életét. Még szerencse, hogy láthatatlan ez a határ, így talán a legtöbb jóérzésű embernek nem jut eszébe a megszövegelés közelébe merészkedni. Ki tudja, mikor okozunk még nagyobb rombolást a nehezen megerősített női szívben?

Szerző: HEGEDŰS ERIKA

» **A LEGTÖBB KISLÁNY** egészen kicsi korában ösztönösen utánózni kezdi az édesanyját, másolásra épülő személyiségünk kibontakozása erősen hozza az anyáskodó szerepjátékokat. Ahogy elindul a felnőtt életünk, bekapcsolnak a hiedelmeink, az ösztönösen jövő másolás vagy épp a szülői minta tagadása. Van, aki a húszas éveitől vágyja, más inkább

hagyja, hogy hasson rá a világ, először karriert épít, majd harmincon túl kezdi dédelgetni szívében a gondolatot, hogy nincs fontosabb az anyaság megélésénél. Van, aki a sokadik társsal fut neki az ősi vágyának, más a régi társsal, akár negyven felett sem engedi el az álmod, hogy édesanya lehessen. Sokan egyből megtalálják a tervhez a párjukat, aztán a reménytelen próbálkozások, kudarcok sora szétzilálja az erősnek hitt kapcsolatot, míg mások akár évtizedekig keresik az „igazit”, mert él bennük egy kép a tökéletesről vagy inkább a megfelelőről. Hiába hisszük, hogy egyszerű dobozolni, sablonokban gondolkodni, azért talán nem nehéz belátni, hogy sokszor fogalmunk sincs, mi zajlik a másik szívében, lelkében. Nem tudjuk, hogy mi történik a

zárt ajtók mögött, mások gondolatainak a sokféleségét sem sejtjük. Csak azt láthatjuk, hogy éppen aktuális életszakaszában mennyi más, vélt vagy valós értékkel, pótcselekvéssel tölti meg a napjait az a nő, akit nem „tesz sínre” a gyermeknevelés ezer öröme és gondja. Egy külső szemlélőnek ezek nevetséges hóbortoknak tűnhetnek, de sosem lehet tudni, hogy az a valami mennyire biztosítja a gyermektelen nőnek a kapaszkodót a világ felé, mennyi igazi értéket és értelmet ad az életéhez.

**Érdeemes túl-
látni a tábláza-
tokon, hiszen
nem mindig
könnyű együtt
élni azzal a tu-
dattal, hogy
valaki számára
az anyaság
csak szívben
adatik meg.**

Egy olyan világban, ahol előszeretettel címkéznek, könnyen dobálózunk hangzatos kifejezésekkel: „tudatos gyermektelenség”; „a gyermekvállalási kor növekedése”; esetleg „a gyermekvállalási tervek módosítása”, de ezek csak arra jók, hogy statisztikák mögé rejthessük az érző, bizonytalan, sokszor fájó lelkeket. Érdeemes túl-
látni a táblázatokon, hi-

szén nem mindig könnyű együtt élni azzal a tudattal, hogy valaki számára az anyaság csak szívben adatik meg. De az élet megtanítja ezeket a „majdnem édesanyákat” túlélni, aztán már nagybetyűvel élni. Nem kérnek a sajnálatból és az okoskodásból. Megtanulnak azzal együtt élni, hogy leragadhatnának a hiányban, fogságba esve hagyhatnák, hogy a keserűség felfalja a testüket-lelküket, de inkább kikapukat keresnek, ahol majdnem ugyanúgy megélhetik az anyaságukat. Ölelhetik a szeretteik gyermekeit, nevelőkké, gondozókká válhatnak. Beengedhetnek a szívükbe háziállatokat, de akár az alkotás örömein keresztül is életet adhatnak ezer csodának. Amikor pedig megszületik a valódi megértés és elfogadás, megmutatja, hogy annak az életnek is van értelme, ahol valaki az anyaságot csak a szívében élheti meg. ◀

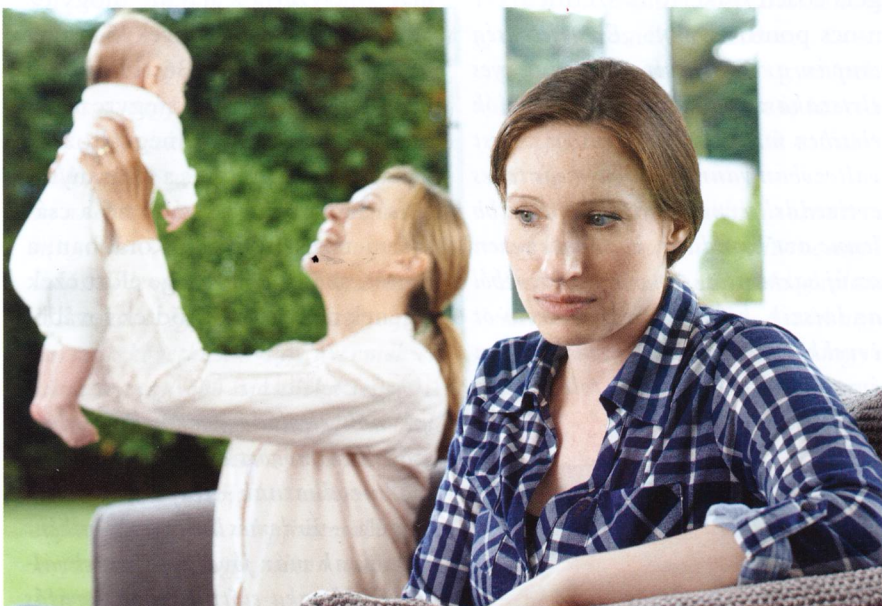

Foto: shutterstock.com